

Láska – klíč k jednotě lidí

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1988* ←

Prvotní příčinou všech obtíží, které člověk prožívá, je zapomení na svoji duchovní skutečnost a ztotožnění se s tělem. Tělo je jen oděv vnitřního Ducha. Ponořením se do vědomí těla rozvíjí člověk egoismus a vlastnický postoj, které vedou k podpoře mnoha špatných vlastností. Zapomíná na své vrozené božství a nepoužívá smysly a orgány, jimiž je obdařen, pro boží účel.

U lidí lze nalézt dva odlišné rysy. Jeden rys, který je dosti častý, má ten, kdo se klame, že je dobrý člověk s mnohými ctnostmi, inteligencí a talenty. Druhá vlastnost, která je vzácná, je uznávání dobrých vlastností u druhých, jejich zásluh, schopností, dobrých skutků a oceňování jejich ideálů. Ježíš patřil do druhé skupiny. Viděl v ostatních dobré vlastnosti, radoval se z jejich ctností a sdílel s nimi svou radost.

Když bylo Ježíšovi dvanáct, vydal se se svými rodiči, Marií a Josefem, na židovský svátek do Jeruzaléma. Ve strkajícím se davu se Ježíš od svých rodičů oddělil. Po zoufalém hledání ho Marie našla v chrámu, kde poslouchal promluvu nejvyššího kněze. Když Marie vyprávěla Ježíši o strachu, který prožívali, když ho nemohli nalézt, Ježíš odpověděl: „Proč byste se měli o mě bát? Když jsem s Bohem, který je mým Otcem, proč se o mě bojíte?“ Ježíš tak odhalil, že na sebe pohlíží jako na Syna božího.

Ježíš vyrůstal do třiceti let v Nazaretu. Po Josefově smrti si vyžádal matčino svolení, aby mohl nastoupit své božské poslání. Dostal křest od Jana Křtitele a čtyřicet dnů strávil v odříkání. Během pokání se modlil k Bohu o tři věci: aby byl požehnan laskou, stejnou ke každému, aby měl sílu a snášenlivost přetrpět jakoukoli pohanu nebo útisk, kterému může být kýmkoli vystaven a aby byl schopen používat své Bohem darované tělo zcela ke službě Bohu. Po čtyřiceti dnech pokání vyšel Ježíš s vírou, že jeho modlitby byly vyslyšeny. V Galileji se setkal s rybáři, kteří se stali jeho prvními žáky. Oznamil jim, že přišel, aby na Zemi založil království lásky a oni mají být v tomto poslání jeho

pomocníky. Promlouval k nim o vzácnosti lidského zrození a vybízel je, aby hledali Království boží v sobě.

Pro dokreslení jim Kristus vyprávěl následující podobenství: V řece plyne rychlý vodní proud. Jsou v něm ale schopny plavat i drobné rybky a vesele se v něm pohybovat. Ve stejné řece je stržen peřejemi mohutný slon a je odplaven či se navzdory své velikosti utopí. Ať je rychlost proudu jakkoli velká, rybka v něm může svobodně plout a radovat se. Ale slon přežít nedokáže. Příčinou je to, že k přežití v řece není potřeba objem, ale schopnost plavat. Podobně i člověk, který je chycen v oceánu světské existence (*sansára*) nepotřebuje ani tak metafyziku, učenost nebo objektivitu, jako milost boží lásky.

Má-li člověk požehnání boží lásky, může přemoci všechny životní problémy i bez znalosti védánty. Bez víry v Boha však nemá veškerá učenost, bohatství či sláva a věhlas žádnou hodnotu. Člověk nemůže prožívat blaženost. Kristus také učil, že tělo se má používat k poznávání vrozeného Ducha a nikoli k tomu, aby se ochraňovalo. Hýčkat tělo a nevídat si Ducha v nitru je známka nevědomosti.

Jestliže se malý krystal cukru smísí s kupou písku, nedokáže cukr od písku oddělit a znovu jej získat ani ten nejinteligentnější člověk. Mravenec však dokáže nalézt cestu ke kousku cukru v kupě písku a vychutnat jeho sladkost i bez nějaké zvláštní inteligence. Mravenec zná sladkost cukru a dokáže jej nalézt i ve hromádce písku. Podobně by měl rozlišovat mezi trvalým a pomíjivým i člověk a měl by si uvědomovat, co je věčné. Člověk je nadán schopností rozlišovat mezi trvalým a nestálým, ale naneštěstí je místo používání této schopnosti chycen do klamu projeveného světa a mrhá svým životem.

„Musíte se přimknout k pravdě a nepodlehout klamu nebo nesprávnému jednání. Musíte s odvahou čelit ranám života. Musíte milovat i své nepřátele. Univerzální láska přesahuje všechny ostatní ctnosti. Láska je nejvyšší ctností,“ prohlásil Ježíš. Učil, že Bůh je láska. Místo aby si lidé tuto základní pravdu uvědomovali, dovolují nenávisti, žárlivosti a dalším špatným vlastnostem, aby jim lásku poskvřily. Člověk je obdarován láskou nikoli proto, aby ji používal pro sobecké účely, ale aby ji směřoval k Bohu. Ježíš řekl, že není nic velkého na tom oplácet dobré dobrým. Mělo by se konat dobro i těm, kteří nám ubližují.

Jak Ježíš pokračoval ve svém kázání a přitahoval k sobě mnoho lidí, někteří z kněží a mocných na jeho popularitu žárlili. To se děje všude. Začali ho pronásledovat a obvinili ho z velezrady. Ježíš však pokračoval ve svém poslání lásky a správného jednání až do konce. Nejdříve jako posel boží a později jako Syn boží. Každý má nějaký důvod, proč přichází v lidské podobě. To by měli

všichni vědět. Jedině Bůh zná pravý smysl. Každý by na sebe měl hledět jako na božího posla a pokusit se vést ideální život. To znamená, že člověk by se měl vzdát sobectví a sebezájmu. To nemusí být snadné. S boží milostí je však možné se postupně vyvíjet směrem k sebepoznání. Láska je prostředkem k rozvíjení oddanosti a krom jiného i dosažení osvobození. Jedině láska boží je pravá láska. Pro člověka je to královská cesta k poznání božství v sobě i ve všech ostatních.

Zde je příklad moci lásky: Dnes se v této hale shromáždili lidé z mnoha zemí. Hovoří různými jazyky a vyznávají rozličná náboženství, mají různou kulturu, oděv, způsoby a zvyky. Zapomínají na všechny rozdíly a žijí zde jako bratři a sestry, jelikož milují Sáiho, který je sjednotil. Díky lásce ve svých srdcích se radují z jednoty. Tam, kde není láska, je nenávisť. Víra v Boha podporuje lásku. Láska vede k míru. Mír připravuje cestu pravdě. Životem v pravdě prožívá člověk blaženost, která je božská.

*Kde je víra, tam je láska,
kde je láska, tam je mír,
kde je mír, tam je pravda,
kde je pravda, tam je blaženost,
kde je blaženost, tam je Bůh.*

Proto by se měla posilovat víra. Božství se projevuje v mnoha podobách. Pro štěstí, které z toho plyne, je Bůh uctíván v mnohých formách. Ve starém Římě bylo uctíváno mnoho bohů, stejně jako v Bháratu. Tehdy nebyla víra v jednoho Boha. Pak přišlo křesťanství. Začal být přijímán princip jednoty v rozmanitosti. Ve starém Řecku to byl Platón, žák Sókratův, kdo poprvé poukázal na to, že božství je skryté ve všem ve vesmíru.

Pravda je jedna, bez ohledu na národ nebo náboženství. Pravda, neboli božství, se nemůže měnit podle místa nebo okolností. Proto se říká: Pravda je Bůh. Ona pravda je v nás. Védánta (transcendentní poznání) ji popisuje jako *sat-čít-ánandu* (bytí-vědomí-blaženost). Jména a podoby lidských bytostí se mohou různit, ale to Nejvyšší v nich – *sat-čít-ánanda* – se nemění. Je věčné a neměnné.

Vtělení božské lásky!

Strhněte zdi, které odlišují jednoho člověka od druhého. Zbavte se rozdílů, založených na kastě a vyznání. Rozvíjejte pevnou víru v jednotu lidství. Pěstujte ve svých srdcích lásku. Jen tehdy bude národ jednotný, šťastný a bude se mu dařit. Pohleďte na stav věcí v Betlémě, místě Ježíšova narození.

Vzhledem k neshodám mezi lidmi se tam letos nemohou slavit Vánoce. Jak je politováníhodné, že zatímco zbytek světa je oslavuje, neměla by se oslava konat v místě, kde se Ježíš narodil.

Bůh patří všem. On je univerzální. Vy všichni byste se měli vzdát jakýchkoli rozdílů a nedávat prostor omezeným lokálním a národním zájmům. Považujte se za děti jediného Boha. Boha můžete uctívat v jakékoli podobě podle své volby, ale uvědomujte si pravdu, že Bůh je jen jeden. Dodržování svátků, jako jsou Vánoce, je příležitost k uvědomění si důležitosti lásky a harmonie mezi lidskými bytostmi.

Není správné slavit Kristovy narozeniny hodováním, pitím, zpěvem a radovánkami. Měly by se uvádět do praxe ideály, které Ježíš učil. To je správný způsob, jak oslavovat jeho narozeniny. Ať uctíváte kohokoli, musíte se pokusit žít podle jeho učení. Jaký by to byl druh oddanosti, kdyby oddaný nežil podle toho, co vyznává? Je to pseudooddanost. Pamatujte na Pána s láskou. Uctívejte ho s láskou. Posvěťte svůj život láskou.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1988